

สยามรัฐผลิตไป

๑ ทหารประชาธิปไตย

www.democratic-army.com

ความสับสนของสังคม

การเมืองไทยกำลังสืบคลานเข้าสู่ภาวะวิกฤติ หากไม่มีการถอยออกมาคนละก้าว ก็คงหลีกเลี่ยงไม่พ้นการปะทะกันจนถึงขั้นจลาจล และแน่นอนกองทัพก็ต้องเข้ามามีบทบาท แต่เท่าที่ได้ติดตาม ต่างฝ่ายต่างก็ไม่ยอมลดราวาศอกกัน ต่างก็ท่องคาถา “กูไม่กลัวมึง” กันทั้งคู่ ซึ่งคำคำนี้เป็นอมตวาจาของท่านอาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ผู้หลักผู้ใหญ่ที่ผู้เขียนเคารพนับถือ แต่ถูกนำไปใช้ผิดกาลเทศะขณะนี้

เมื่อสถานการณ์ทางการเมืองอึมครึม สังคมก็ย่อมเกิดความสับสน และส่วนใหญ่ความสับสนนี้ก็มาจากสื่อ ซึ่งนอกจากจะเสนอข่าว ขยายข่าว แล้วมีความคิดเห็นที่หลากหลาย ยังมีการแบ่งพวกแบ่งค่ายกันอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อออนไลน์ และทีวี ประเภทต่างๆ และเมื่อมีการเสกสื่อเข้าไปมากๆ ก็ยิ่งสับสน ซึ่งก็ยิ่งขยายตัวมากขึ้น เมื่อเข้าสู่สังคมออนไลน์

ที่สำคัญเวลานี้ เกิดความสับสนกันเรื่องของประชาธิปไตย เรื่องของสิทธิเสรีภาพ และแนวคิดการเปลี่ยนผ่านประเทศไปสู่สิ่งที่เรียกว่า “การปฏิวัติ” (REVOLUTION) เหมือนที่กำลังเกิดในหลายประเทศ ซึ่งการเปลี่ยนผ่าน (TRANSFORMATION) นี้ย่อมต้องใช้เวลา และแน่นอนย่อมมีการสูญเสีย แต่จะสั้นจะยาวจะมากจะน้อยขึ้นอยู่กับกระบวนการ และองค์ความรู้ของแกนนำและประชาชน จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า การเปลี่ยนผ่านที่ค่อนข้างราบเรียบไม่รุนแรง มักจะเกิดจากชนชั้นปกครองหรือกองทัพ เช่น กรณีของภูฏาน ส่วนการเปลี่ยนผ่านที่ค่อนข้างรุนแรงนั้นส่วนใหญ่ไม่ได้รับความร่วมมือจากชนชั้นปกครองและกองทัพโดยเฉพาะในเมืองต้น เช่น การเปลี่ยนแปลงในฝรั่งเศส ปี 1789 หรือการเปลี่ยนแปลงในเนปาลเมื่อไม่นานมานี้

ผู้เขียนจะไม่เขียนถึงการเปลี่ยนแปลงในประเทศดังกล่าว แต่จะเขียนในโอกาสต่อไป ในครั้งนี้จะขอเขียนถึงหลักการของระบอบประชาธิปไตย แบบชาวบ้านๆ ก่อน เพราะเคยเขียนไปครั้งหนึ่งโดยนำองค์ความรู้บางส่วนมาจากตำรารัฐศาสตร์เบื้องต้นที่คงจะค้นหากันไม่ยาก แต่ต้องแปลกใจเพราะยังไม่เห็นไม่เข้าใจบางส่วน ครั้งนี้เลยขอยกเป็นตัวอย่างง่ายๆ ดังนี้ “ในชุมชนหนึ่งปรากฏว่ามีพลเมืองโจรอยู่ 500 คน และมีพระอยู่ 1 รูป ถ้าชุมชนนี้ใช้หลักประชาธิปไตยก็ต้องมีการออกเสียงกัน เนื่องจากเป็นชุมชนเล็ก ก็สามารถให้สิทธิใช้เสียงได้โดยตรง เรียกว่า “Direct Democracy” เมื่อมีการออกเสียงเลือกหัวหน้าแน่นอนโจรก็ต้องออกเสียงเลือกโจรเป็นหัวหน้า คงไม่มีใครเข้าไปเลือกพระ เมื่อมีหัวหน้า มีรูปแบบการปกครองก็มีการออกกฎต่างๆ ขึ้น แต่สิ่งที่คนอยู่ปกครองโจรทำไม่ได้ คือไม่สามารถออกกฎที่จะบังคับให้พระนั้นละศีล 227 ข้อ พระย่อมมีสิทธิที่จะครองศีล ครองการเป็นสมณเพศ นั่นคือเสรีภาพส่วนบุคคลของพระที่ใครจะล่วงละเมิดไม่ได้ตามหลักประชาธิปไตย” จึงเห็นได้ว่าในระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองรูปแบบหนึ่งนั้น ถือว่าอำนาจอธิปไตยเป็นของพลเมือง นั่นคือสมาชิกชุมชนโจรทั้งหมดรวมทั้งพระ ทุกคนจึงมีสิทธิออกเสียงที่จะเลือกทำอะไรก็ได้ แต่ต้องไม่ไปละเมิดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลที่มีได้ชัดกับพฤติกรรมสังคมโจร นั่นคือการไปปล้น พระมีสิทธิที่จะไม่ไปร่วมทำบาปในการปล้น แต่ก็ห้ามไม่ได้เพราะมีเสียงเดียว แต่โจรก็ไม่อาจบังคับพระให้ไปปล้นได้ เพราะพระถือศีล 227 ข้อ เพราะฉะนั้นการมองระบอบต้องมององค์

รวม ไม่ใช่มองแบบแยกส่วน ซึ่งการศึกษาในยุคสมัยใหม่นี้เข้าไม่ทำกันแล้ว นี่มันศตวรรษที่ 21 แล้ว ส่วนพระเมื่อไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงใจให้เป็นคนดีได้ ก็อาจจะใช้ความพยายามสั่งสอนลูกหลานโจรให้เป็นคนดี เมื่อลูกหลานโตขึ้นและส่วนใหญ่เป็นคนดีก็จะเปลี่ยนแปลงสังคมได้

ดังนั้นพระก็อาจได้รับเลือกเป็นผู้นำในระยะต่อมา ซึ่งแสดงว่าคุณธรรมและจริยธรรมของผู้นำนั้นเป็นปัจจัยสำคัญ จึงจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม คือทำให้ได้พลเมืองดีมากขึ้น แน่นนอนเราไม่อาจจะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ แต่เราต้องไม่ปล่อยให้คนไม่ดีมีอำนาจตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อนึ่ง ถ้ามีผู้นำที่ไม่ดี เราก็ต้องเปลี่ยนแปลง ส่วนจะเปลี่ยนอย่างไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าเราต้องการเปลี่ยนสังคมให้เป็นสังคมที่ดี

ที่นำมาพิจารณาคำว่าเสรีนิยม หรือลัทธิเสรีนิยม (LIBERALISM) ผู้เขียนขออ้าง รศ.ดร.ปชาน สุวรรณมงคล จากสถาบันพระปกเกล้าท่านสรุปว่า “หมายถึง อุดมการณ์หรือความคิดทางการเมืองที่มุ่งให้สิทธิเสรีภาพแก่ปัจเจกบุคคลอย่างเต็มที่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย หลักการพื้นฐานของเสรีนิยม ได้แก่ สิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในชีวิตและทรัพย์สินความเสมอภาค สำหรับทุกคนภายใต้กฎหมาย การปกครองโดยความเห็นชอบจากประชาชนโดยกระบวนการเลือกตั้ง ความโปร่งใสในการปกครองบ้านเมือง”

จะเห็นได้ว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ “ลัทธิเสรีนิยม” ส่วนคำว่าระบอบมาจากภาษาอังกฤษว่า “REGIME” หมายถึงรูปแบบการปกครองของรัฐบาล ซึ่งในตำรารัฐศาสตร์ไม่มี คำว่าระบอบเสรีนิยม หรือรัฐบาลเสรีนิยม แต่จะปรากฏระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย แบบเผด็จการ แบบคอมมิวนิสต์ ซึ่งคำแปลนี้อาจค้นคว้าได้จาก ENGLISH-THAI: NECTEC'S SLEXITRON-2 DICTIONARY

ส่วนทางด้านเศรษฐกิจนั้นสังคมที่ยึดถือลัทธิเสรีนิยมก็จะส่งเสริมการทำธุรกิจแบบเสรี โดยรัฐบาลจะเข้ามายุ่งเกี่ยวให้น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น จึงเป็นฐานคิดในการก่อให้เกิด ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (CAPITALISM) ขึ้น

ดังนั้นจึงมีข้อสังเกตว่าการเป็นเสรีนิยมนั้นมีได้หมายความว่า จะมิได้ โดยไม่มีขอบเขตจำกัด ในทางการเมืองเสียงข้างมากต้องเคารพสิทธิของเสียงข้างน้อย ในทางเศรษฐกิจทุนนิยมมิได้หมายความว่านายทุนที่มีความแข็งแกร่งกว่าจะกอบโกยทุกอย่างได้ตามใจชอบ แบบมือใครยาวสาวได้สาวเอา แต่ต้องมีการกำกับดูแล เช่น ถ้าตลาดมีการแข่งขันกันอย่างเสรี รัฐบาลก็จะปล่อยให้มีการแข่งขันไป แต่ถ้ามีการผูกขาดตัดตอนทั้งหมดหรือบางส่วน รัฐก็ต้องเข้ามากำกับดูแล มิฉะนั้น ประชาชนผู้บริโภคจะถูกเอารัดเอาเปรียบขูดรีด ในบางกรณีหากกลไกตลาดไม่สามารถทำงานได้ รัฐก็ต้องเข้ามาจัดการ อย่างเช่น คลื่นวิทยุ โทรทัศน์ และโทรศัพท์ เป็นต้น หรือกรณีอย่าง ปตท.รัฐจัดตั้งเพื่อให้ดูแลผลประโยชน์ของชาติ ถ้า ปตท.ไม่ทำหน้าที่ของตนตามวัตถุประสงค์การจัดตั้งรัฐก็ต้องเข้ามาควบคุมเป็นต้นครับ ผู้เขียนไม่อยากจะสังคมสับสนไปกว่านี้ หลายๆ ฝ่ายคงต้องช่วยกันทำความเข้าใจ ในหลายเรื่องหลายประเด็น โดยเฉพาะประเด็นทางการเมือง มิฉะนั้นจะทำให้เกิดความวุ่นวายได้ ผลเสียก็จะตกอยู่กับชาติและประชาชน

สุดท้ายผู้เขียนใคร่ขอยกเอาธรรม ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้เพื่อให้ผู้อ่านพิจารณา คือ “กาลามสูตร”

1. มา อนุสุลเวณ - อย่าเพิ่งเชื่อโดยฟังตามกันมา
2. มา ปรมปราย - อย่าเพิ่งเชื่อโดยถือว่าเป็นของเก่าเล่าสืบๆ กันมา
3. มา อิติกราย - อย่าเพิ่งเชื่อเพราะชาวเราเล่าือ
4. มา ปิฎกสมปทานน - อย่าเพิ่งเชื่อโดยอ้างคัมภีร์หรือตำรา
5. มา ตกเหตุ - อย่าเพิ่งเชื่อโดยคิดเอาเอง

6. มา นายเหตุ - อย่าเพิ่งเชื่อโดยคิดคาดคะเนอนุมานเอา
7. มา อาการบริวติกเคน - อย่าเพิ่งเชื่อโดยตริกเอาตามอาการที่ปรากฏ
8. มา ทฤษฎินิฆมาณกษณดิดยา - อย่าเพิ่งเชื่อเพราะเห็นว่าต้องกับความเห็นของตน
9. มา กพพรูปตยา - อย่าเพิ่งเชื่อว่าผู้พูดควรเชื่อได้
10. มา สมโน โน ครูติ - อย่าเพิ่งเชื่อว่าผู้พูดนั้นเป็นครูของเรา
เอวังลงด้วยประการฉะนี้